

OBSAH

ZAHRANIČNÁ POLITIKA 2/2010

**DIPLOMACIA: KOMUNIKÁCIA
DOMÁCICH HODNÔT
ZAHRANIČIU**

CHRONOLÓGIA /2

FÓRUM

Peter Brezáni

Aj zlý sused je na niečo dobrý /3

Nóra Szikorová

Biznis s Kimom /7

Daniela Balážová

Na chvoste rozvojovej pomoci /11

SUSEDIA

Jana Patsch

V službe diktátora /3

Jan Adamec

Mažu, mažeš, mažeme /6

Patrycja Bukalska

Dni (ne)jednoty /8

Martina Deák

Kauza BKV /10

AMERICKÝ ZÁPISNÍK

Alexander Krištofčák

Prázdnota /14

ROZHOVORY

Lucia Najšlová

Richard Dírer: Niekedy ma šokuje, ako málo ľudia vedia o svete /16

Martin Firák

Gadi Baltiansky, Nidal Foaqa: Neodkladajme riešenia na „neskôr“ /18

TÉMA ČÍSLA

Marcel Peško

Moderné prístupy k diplomatickému remeslu /21

Kálmán Petőcz

Na brehu Ženevského jazera /24

Ilir Dugolli

Diplomacia od začiatku /26

Eduard Kukan

Diplomati v zahraničnej službe Slovenskej republiky /27

Peter Weiss

Z politika diplomatom / 29

ZELENÝ MONITOR /31

INFORMATÓRIUM /32

V tomto čísle sa venujeme diplomacii a jej staronovým nástrojom. A keďže ľudová slovesnosť spolu so šúpolienkami a frndžalicou patrili oddávna ku klenotom, čo našej krajinke robili dôstojné meno, prečo nezačať rozprávku. Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna malá a milá provincia. Nebesá ju obdarili riekami, horami, lúkami a jazerami, takými skvostnými, že by jednému až dych zastal, ak by ich videl všetky odrazu. Aj preto jej ľud, prostý a krásny, nepozeral často za roh svojho chotára. Veď čo keby mu dych naozaj zastal? Ako by sa ďalej svet krútil? Na tomto malebnom kúsku zeme sa počas jeho odvekej existencie vystriedali rôzni mocipáni, aj preto sa na každom kopci vypínal hrad a na každom druhom boli kasárne.

Ale okrem občasných prekáračiek s cudzími kráľovičmi a tisíročného útlaku sa v provincii gazdovalo dobre. Nebola prekliata zemetraseniami ani jedovatými pavúkmi, a skôr či neskôr sa provinčania s mocipánmi vždy vedeli nejako dohodnúť. Kde-tu obetovali zopár svojich a bolo. A keď to nešlo podobrotky, zarinčali valaštičky, provinčania povstali, a nad útlým krajom sa po čase zasa rozhostila dobrá nálada. Keď však šlo do tuhého, neraz provinčanov z núdez ťahali pocestní alebo vzdialení príbuzní. Tu poslali kravku, tu mešec, tu múdre slovo. Provinčania, ako vždy rozvážni a spravodliví, prijali túto podanú ruku s pochopením. Najmä od čias, čo sa poslovia a poštové holuby zmenili na prúd farebných obrázkov, mohli kedykoľvek vidieť, že poddaným ani vrchnosti v susedných krajoch sa veru nevedí zle, ba naopak, dukátov majú doma toľko, že im až zavadzajú.

Ej veru, požehnaný ľud to bol, títo provinčania, po všetkých stránkach. Láskavosť oplatil láskavosťou a každé požičané zrnko stokrát vrátil. Akoby aj nie, v takom úrodnom kraji, všetko čo zasial, vykličilo a plodín bolo až na rozdávanie. A tak ako každý kút sveta niečím vyniká, chýrnym umením našich provinčanov bolo čosi, čomu alchymisti v cudzej reči hovorili „diverzita“. Tej v provincii vyrašilo najviac, a tak sa s ňou, ako kázal zdravý sedliacky um, aj najviac delili.

A aké obrázky teda prúdili z najkrajšieho kúta v tomto svete do tých iných, menej požehnaných kútov? Jeden deň provinčania ukázali, že ak si niekto myslí, že pošlú groše vzdialenej prímorskej provincii, ktorá s tými svojimi naložila trochu nerozvážne, tak sa veľmi mýli. Veď na svete musí byť „diverzita“, a groše nemôžu padať z neba úplne každému. Ďalší deň zasa svoju lásku ku všetkému, čo Pán stvoril, ukázali tak, že síce dovolili, aby sa v hradskom meste mohli prejsť Jano a Jana a Jana a Jana ruka v ruke, ale nechceli ublížiť ani tým loptošom, čo by Jana a Jana a Janu a Janu najradšej videli buď u mastičkára alebo na cmenteri. Iný deň zasa jedna skupina švárných šuhajov a diev pripravila divadlo o príhodách pocestných, ktorých Prozretelosť zaviaľala do tejto čarokrásnej provincie (v newspeaku sa im hovorí utečeneci), a ďalšia skupina veselej, i keď huncútskejšej mládeže na čele s obzvlášť chrabрым beťárom, pre svoje veľké a vrúcne srdce prezývaným Praclík, pocestným na podujatie zakázala prísť. Asi preto, aby nestrácali čas a zbierali iné príhody (a posilňovali tak spomínanú diverzitu). Nuž všetko toto a ešte mnoho iného zo svojej studnice dôvtipnosti púšťali provinčania do sveta, keď tu zrazu, kde sa vzal, tu sa vzal, medzi starými provinčanmi ozval sa jeden mudrc, ktorý začal dumať nad tým, prečo provincia uzrela svetlo sveta taká maličká. I uvidel, že akokoľvek sa občas rozdrapuje, vystiera rúčky, kope nôžkami, nie a nie sa rozrásť, nie a nie sa rozprestrieť na celý glóbus. I prelakol sa – čo ak tá jeho láska k diverzite a rešpekt ku všetkému prebudí v iných krajoch nielen obdiv, ale aj závisť? Ako sa ubráni, keď jediné, čo nevie, je narásť? I poradil svojim mocipánom, že okrem drábov, richtárov, kormorníkov, pisárov a katov potrebujú aj kohosi, kto v iných krajoch neskôr vysvetlí, ako presne to provinčania s tým či oným mysleli. Aby cudzinci priveľmi nemuseli hátať, čo to majú provinčania vlastne za lubom. A tak vzniklo diplomatické remeslo, ktoré sa rozšírilo do celého sveta a tisíce ľudkov v oblekoch a s vyberanými spôsobmi v každučkom kúte sveta dnes z rôznych dôvodov hovoria alebo mlčia o tom, ako to ich vrchnosť aj spodnosť vlastne (ne)myslela.

Lucia Najšlová
najslava@sfpa.sk